

48. Szentháromság utáni tizennyolcadik vasárnap.ELEVE ISMERT, ELEVE EL IS RENDELTE!

Róma 8,28-30

Róma 8,18-30

Az elmúlt vasárnapon azzal zártam bizonyoságtételemet hogy rámutattam a Jézus Krisztusban nyert kegyelem áldására, az 5. fejezet 21. versére: "hogyan amiképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre". Mostani alapigénk arra tanít mindnyájunkat, hogy Aki elhívott és megigazított minket a Jézus Krisztusban, mire rendelt bennünket, azaz mit akar elérni az életünkben.

Előljáróban hadd mondok néhány mondatot a fejezetről és a szakasról. A fejezetet egy igehirdető a Lélek himnuszának nevezte el. Ahogyan az 1 Korinthus 13 a szeretet himnusza, úgy ez a Róma 8 a Lélek himnusza, s hogy jól értse mindenki a Szentlélek himnusza. Szívvel ajánlom, hogy vasárnapi csendességünkben ezt az egész fejezetet olvassátok el otthon! A szakaszban Pál apostol öt szóval fejezi ki Isten legfontosabb megváltó tettét. Ime az öt szó: eleveismerés - eleve elrendelés - elhívás - megigazítás - megdicsőítés. A régi írásmagyarázók nevezték ezt a sort "aranyláncnak" is.

Gondolom természetes, hogy e mai igehirdetésben ennek az aranyláncnak nem minden láncszeméről teszünk részletesen bizonyoságot. Legfőképpen azt kívánom kiemelni most, ami a derekas részében, középpontjában van ennek a láncszemnek: "akiket eleveismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek".

Ha jól értem, ebben a mondatban - talán a legtömörebben az egész Újszövetségben - találjuk megszenteltetésünk cél-

jának megfogalmazását. Mert hogy hitünknek mi a célja, arra egyértelműen feleljük Péter apostol szavaival: "elérvén hitek célját, a lélek üdvességét". / 1 Pt 1,9/ De már arra a kérdésre, hogy mi a megszenteltetésünk célja, nem tudnánk ilyen egyértelmű feleletet adni. Vajjon megszenteltetésünk célja is a lélek üdvössége lenne? Nem atyámfiain, mert akkor a legfőbb cél a megváltásban az ember lenni és ez nem így van, mert a legfőbb cél az, amire Megváltónk a Mi Atyánkban így tanított bennünket: "Szenteltessék meg a te neved; Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is". Ennek "megvalósításában" kell résztvennünk, de hogy ezt megtehessük, a Krisztusnak kell kiábrázolódnia az életünkben. Erről beszél Pál a Galatákhöz írt levelében is: "Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szülök, mígnem kiábrázolódnak bennetek Krisztus". /4,19/

Mindez azoknak az életében valósul meg, "akiket eleveismert". Isten igéje itt Istennek végzéséről beszél nekünk, s mindezt azért teszi - valljuk Kálvinnal együtt -, "hogy megtudjuk, miszerint Isten ingyenes fiúvá-fogadásától, mint első októl függ és ered az, hogy a szenteknek minden javukra fordul és üdvösségükre szolgál". Ma is időszerű Kálvin János észrevétele: "Mert tudjuk, hogy amikor az üdvösségről van szó, az emberek önmagukból szeretnek kiindulni és olyan előkészületekről álmodoznak, amelyekkel megelőzik Isten kegyelmét". Tehát az első, amire ügyelnünk kell, hogy a megszenteltetésünk mögött is Isten kegyelmét lássuk. Azért állíthatjuk életünket az emberi élet legnemesebb céljának eszközévé, mert így rendelkezett felelőnk a minket eleveismerő, elhívó, megigazító Istenünk.

Engedjük, hogy a Kálvinnak adott kegyelem és világosság által vezessen bennünket a mi Urunk. Így tanít Kálvin: „Az

az ige "prooridzein", "melyet" eleve elrendeléssel" fordítanak, ennek a szakasznak az összefüggése szerint értelmezendő, mert Pál csak azt érti alatta, hogy Isten úgy határozott, hogy akiket fiaivá fogadott, azok Krisztus képét viseljék; s nem is azt mondta csupán, hogy hasonlók legyenek Krisztushoz, hanem Krisztus ábrázatához. Ezzel arra akar tanítani - folytatja Kálvin - hogy Krisztusban élő és nyilvánvaló mintakép van előttünk, mely követés végett áll Isten összes fiai előtt. A dolog summája tehát az, hogy az ingyenes örökbefogadás, amelyen üdvösségünk alapszik, elválaszthatatlan ettől a másik határozattól, mellyel Isten a kereszthordozására rendelt minket; mert senki sem lehet a mennyeknek örököse, ha nem lett előbb hasonlónak Isten egyszülött Fiához!"

Engedjétek meg édes Atyámfiai, hogy ezt az utolsó mondatot még egyszer elismételjem, mint a kálvini kegyesség legtisztább megfogalmazását a megszenteltetés és üdvösség dolgában. "A dolog summája tehát az - tanítja Kálvin, s vele együtt boldogan valljuk mi is -, hogy az ingyenes örökbefogadás, amelyen üdvösségünk alapszik, elválaszthatatlan ettől a másik határozattól, mellyel Isten a kereszthordozására rendelt minket; ~~xxx~~ mert senki sem lehet a mennyeknek örököse, ha nem lett előbb ~~k~~ hasonlónak Isten egyszülött Fiához".

Tehát sántít az a keresztyénség, amely egyoldalúan hangsúlyozza az üdvösséget, s szinte elválasztja azt attól az eleve elrendeléstől, hogy Jézus Krisztus ábrázatához hasonlónak kell lennünk. Bizony igaz beszéd az, hogy senki sem lehet a mennyeknek örököse, ha nem lett előbb hasonlónak Isten ~~e~~ egyszülött Fiához! Ezért valljuk Pál apostollal: "Mivelhogy ilyen ígéretünk vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vi-

vén véghez a mi megszentelésünket". /2 Kor 7,1/

Egy felemelő, utat mutató élményemet hadd mondjam el. Névnappra voltunk hivatalosak egyik kedves Presbiter Családhoz. Vacsora után azt mondja az egyik, özvegyen maradt sógornó: "Hallgassuk meg most azt a magnótekerceset, amit az én kérésre készített a fiam!" Majd elmondta, hogy először ráénekelte sógorával kedves énekét, a 61. zsoltárt: "Kiáltáson halld meg Isten!", majd a család legidősebb tagja, a 74 esztendősz özvegy édesanya éneke következett. Elmondták neki, hogy valamit énekeljen; valami olyat, amit nagyon szeret, mert ebben az énekben - ezen a szalagon - megörökítik a hangját. És... remegő, öreg, tiszta hangon felcsendült a kedves ének:

"Lássék lelkemben Jézusnak szépsége,
Tiszta szíve és memyei szent lényei!
Ó szállj Szentlélek ránk,
Áldd meg szívünk és szánk:
S bennünk teljes lesz Jézusnak békéje!"

Értitek drága Testvérek? Erre kell teljes szívvel vágyakoznunk, teljes erővel törekednünk, teljes buzgósággal ezért kell könyörögnünk, mert ez Isten változhatatlan üdvözítő akarata. Az, hogy "akiket eleveismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ^őFia ábrázatához hasonlatosak legyenek". Az az Isten változhatatlan akarata, hogy bennünk kiábrázolódjék a Krisztus.

Péter apostol egy helyen a presbiterekről mondja, hogy legyenek példányképei a nyájnak. /1 Pt 5,3/ Az eredeti szöveg ezen a helyen /tüpos/ arra emlékeztet bennünket, hogy a görög szobrász megálmodott egy szobrot, majd agyagból modellt csinált. Ez volt a "tüpos". Nos Atyámfiai, ezt kell cselekednünk: életünk, személyiségünk ócska anyagjából ki kell ábrázolni, alakítani a Krisztust! Ugy legyen! Ámen.